Homilia

en ocasió de la dedicació de l'altar de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona, 25 de gener de 2025, solemnitat de la conversió de Sant Pau

Molt estimat Mn. Joan, rector; Mn. Magí, vicari. Estimats preveres i diaques. Molt estimat Vicari general, Provicari per a la pastoral i vicaris episcopals. Preveres de la ciutat de Tarragona. Mossèn responsable de la comunitat catòlica ucraïnesa de ritu bizantí. Benvolguts Secretària general i cancellera de l'Arquebisbat i Delegat per a la cultura de l'Arquebisbat. Benvolgut Consell Parroquial de Sant Pau.

Benvolgut Conseller d'esports de la Generalitat de Catalunya, tinenta d'Alcaldia de l'Ajuntament, Diputada i Diputat al Parlament de Catalunya. Benvolgut Fiscal en cap, president del Port de Tarragona, representants del Col·legi d'Advocats, del Col·legi de Farmacèutics i de la Fundació Bona Nit. Benvolguda directora del *Diari de Tarragona*, president de la Confraria del Descendiment, director de l'Institut Martí Franquès. Benvolguts professionals que heu treballat en aquesta obra de l'altar i del presbiteri de Sant Pau: arquitectes, marbrista i altres industrials. Molt estimat poble sant de Déu.

Celebrem la conversió de sant Pau, copatró de la nostra arxidiòcesi. I, en aquesta solemnitat, celebrem amb goig la inauguració d'aquestes obres del presbiteri de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona i de la dedicació del seu altar.

Sant Pau, com hem escoltat a la primera lectura, perseguia els cristians i anava cap a Damasc per capturar-los i presentar-los a les autoritats religioses. Però quan ja era a prop de la ciutat, de sobte va experimentar una total transformació interior. Amb una llum esclatant, sent una veu, la de Jesús, que diu: «Saule, Saule, per què em persegueixes?» I, de cop, canvia la seva vida. El seu cor va quedar il·luminat per la resplendor divina. La llum i la veu del cel penetrà fins al més íntim de la seva ànima. Va ser una conversió total i definitiva.

Nosaltres avui també podem tenir aquesta vivència de Pau. No estem sols. Crist viu dintre nostre. Pel baptisme ha pres possessió del nostre cor. Amb aquesta convicció joiosa i transformadora de la nostra vida tot tindrà sentit. A més, tenim l'ajut de la comunitat, com Pau trobà l'ajut de la comunitat cristiana de Damasc per tal de reorientar adequadament la seva conversió. A la vida ens pot passar el que sigui. Podem viure situacions complicades i angoixoses, però no estem sols, Crist ens ajuda i ens acompanya. Deixem-nos conduir per ell, deixem-nos prendre pel seu amor. Som pelegrins d'esperança, com ens indica el lema de l'Any Jubilar d'enguany.

A l'Evangeli d'avui hem escoltat: «Aneu per tot el món i prediqueu la bona nova de l'Evangeli.» Sant Pau és el gran evangelitzador. Ell va predicar la bona nova gairebé a tots els racons del món grecoromà. És un gran apòstol. Tot recordant el seu passat, diu

que Jesús ressuscitat s'aparegué als Apòstols i més tard s'aparegué també a ell. Pau és el gran gegant de la propagació de la fe. L'esperit el va empènyer a anar, en els seus llargs viatges, a moltes poblacions de diferents nacionalitats per tal d'anunciar la bona nova, superant tots els obstacles. Tenim la rica i genuïna tradició que Pau evangelitzà la nostra terra i que va estar a Tàrraco, com s'intueix a la segona lectura d'avui, quan afirma que, passant per Roma, té intenció de visitar Hispània. Amb aquesta inquietud evangelitzadora, Pau va crear moltes comunitats.

Avui, però, l'evangelització no és fàcil. Tampoc ho era en el temps de l'Apòstol. Ens cal estar plens de l'esperit de Jesús, com sant Pau, i així treballar amb una il·lusió renovada i vencent totes les adversitats sense desanimar-nos. I ser constants. La constància sempre ha estat difícil, però ara encara ho és particularment.

Com afirma el concili provincial Tarraconense de 1995, amb un to solemne i ja en la seva resolució primera, «no hi pot haver veritable evangelització sense el testimoniatge que té com a condició la unitat dels cristians, com a ànima l'amor de Jesucrist i com a cos l'atenció i la donació solidària als necessitats, als pobres i als marginats» (CPT 1).

Llegim sant Pau! Ens ha deixat una herència excepcional. Gairebé cada diumenge llegim un fragment de les seves cartes. Són un pou d'ensenyament i de testimoniatge de fe. Llegim-les i meditem-les.

Avui dediquem aquest altar. Es tractava de la darrera fase de la remodelació de l'Església desenvolupada des de l'any 2008. Aquest altar, elaborat amb marbre de Carrara, s'inspira en l'altar de la confessió de la Basílica de Sant Pau Extramurs de Roma. Es troba marcat per una creu gravada on s'hi troben escrits uns passatges centrals del capítol 13 de la Primera carta de sant Pau als Corintis: «Aquell que estima, tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta» (1Co 13,4.7).

Si acomplim aquesta norma paulina, seguint Jesús, vivint en comunió amb el seu Evangeli, construirem aquell edifici que és l'Església. Cadascun de nosaltres hem de ser com pedres vives que hem de fer present enmig del món la força salvadora de Déu i hem de ser el senyal de l'amor de Déu enmig dels homes. Per aquest motiu, els edificis materials no són el més important. El valor dels edificis no els ve per ells mateixos, sinó perquè és el lloc on es reuneix l'Església, el lloc on es troben, convocats per Jesucrist, els cristians, que som les pedres vives que formem el temple de Déu.

Mirant les coses així, entrem en el segon punt o la segona qüestió a la qual ens convida a reflexionar el fet de dedicar al Senyor avui aquest altar. Tot i que allò important no és l'edifici extern, sinó el fet que tot el poble sant de Déu esdevingui com pedres vives que construïm l'Església, amb tot, els edificis externs tenen un valor pel fet que en ells es reuneix l'Església convocada per Jesucrist, són el signe de la fe de la comunitat cristiana

que, precisament, celebra i explicita la seva fe a l'interior d'aquests edificis. I l'altar, on se celebra el sacrifici de Jesucrist, esdevé el centre i l'expressió sublim d'aquesta nostra casa eclesial de fraternitat.

En aquesta casa on ara estem reunits, quantes coses de la vida de l'Església no hi han passat i hi passaran! Aquesta casa és la casa de la fe i de l'esperança en Jesucrist per a tota la comunitat parroquial que s'hi aixopluga. Aquesta casa és la casa del baptisme, la casa on els cristians de la parròquia han encetat la vivència de l'amor de Déu, el seu camí cristià. Aquesta casa és la casa de l'eucaristia, la casa de la llar de la fraternitat cristiana, on setmana rere setmana al llarg dels anys, els cristians han celebrat la fe en la comunitat de germans. Aquesta casa és la casa de l'Esperit Sant, on molts han rebut el do de l'Esperit que els ha enfortit per anar pels camins del món. Aquesta casa és la casa de l'aliança conjugal que ha fet palès l'amor i la unió esponsal de tants fills i filles de l'Església. Però aquesta casa és també la casa del do del ministeri ordenat, on alguns mossens de Tarragona s'han compromès a servir, a donar i a donar-se a l'Església a mans plenes. I aquesta casa és encara la casa de l'últim adéu, la casa del consol i de l'esperança davant la realitat de la mort, la casa on hem vingut a pregar pels nostres familiars, parents o amics difunts. Aquesta casa, aquesta edificació on els cristians ens reunim, és el senyal visible de tot això, perquè aquesta casa ens fa visible, audible i tangible el veritable santuari, on els veritables adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat —com afirma Jesús. És el santuari de la presència de Déu enmig nostre. És el santuari d'on brollen la gràcia dels sagraments, és a dir, d'on brolla una aigua de vida i de salvació, una aigua capaç de sanejar les aigües salades i les mortes, una aigua capaç de fer-hi viure tota vida, capaç de fer créixer tot aliment, tot remei, tota esperança; una aigua, en definitiva, que és la fe i l'Esperit de Jesús present en nosaltres. Estimats tots, que l'Eucaristia d'avui, celebrada en aquest marc incomparable, ens faci viure més intensament els fonaments de la nostra fe. Que sempre que entrem en aquesta església, es renovin i es desvetllin aquests fonaments, que no són altres que nostre Senyor Jesucrist.

Demanem al Senyor en aquesta eucaristia, per intercessió de l'apòstol sant Pau, que sapiguem estimar Crist salvador, que el sapiguem estimar amb joia, amb una confiança total, sense por, sabent que ell creu en nosaltres, que ell ens dóna crèdit i que ens crida a ser generosos. Que la dedicació d'aquest altar rememori i estimuli aquesta nostra fe. El Bé més gran és que Jesús visqui en nosaltres, és aferrar-nos a ell, el Crist, i que ell visqui en el nostre pensament, en la nostres voluntat, en el nostre cor, en la nostra sensibilitat, en totes les fibres del nostre ésser. El gran Bé és Algú, Algú a qui hem d'estimar, Algú que viu en nosaltres. Algú que confia en nosaltres. El gran Bé és estar enamorats de Jesucrist, com sant Pau!